

fortalte, at han var arbejdsløs, og han vilde gerne have en Smule Hjælp. Jeg tilbød ham at skaffe ham en ordentlig Plads, saa snart han vilde rejse hjem, og at ville sørge for, at han fik Husly. Men nej, det vilde han ikke. Han har senere henvendt sig til mig baade sidste Vinter og nu i Vinter, og jeg har gentaget mit Tilbud til ham, at jeg vilde sørge for en ordentlig Plads til ham, sørge for Husly og betale hans Rejse, men han har nægtet at tage imod det — han er allerede kommen saa vidt, at han mener, at det bliver Samfundets Sag at sørge for Husly baade til ham og hans Kone og Familie, og ikke alene Husly, men ogsaa Føde. Det kunde være, at hvis det blev vedtaget en lille Lovregel, hvorefter man som Tvangsforholdsregel kunde hjemsende en saadan Familie, hvor Manden i 3 Aar har været arbejdsløs, hvad Konen og Børnene selvfølgelig lide meget under, vilde den vedkommende blive i højeste Grad forbitret, men i Virkeligheden er det den eneste Maade, hvorpaa vi kunne faa en Del af den Slags Folk til at rejse tilbage. Og det kunde være, man kunde gøre en Begyndelse ved, som det ærede Medlem har peget paa, at give dem fri Rejse tilbage. Derfor vil jeg meget anbefale, at vi, hvis vi ikke kunne faa Tvangsforholdsregler indførte paa en eller anden Maade, i alt Fald gaa til frivillig Hjemsendelse af Landarbejdere, som ere komne ind til København, Aarhus eller andre Byer og dær blive arbejdsløse.

Birck: Jeg kan kun være tilfreds med den Udtale af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) om en Kommission, der skal være færdig saa betids, at vi, naar Arbejdsløsheden om 7—8 Aar atter melder sig, kunne tage bedre imod den end denne Gang. En saadan Kommissions Opgave vil være — jeg antager, at det ærede Medlem forstaar mig ret — at finde en Maade, paa hvilken der vil kunne skaffes Arbejde — ikke Hjælp, ikke Gaver, ikke Almisse, men Arbejde fra det offentlige, naar Arbejdsløsheden næste Gang kommer.

Det ærede Medlem foretrækker sit eget Forslag fremfor Højres. Det er en naturlig Faderkærlighed, som jeg ikke skal bebrejde det ærede Medlem, men jeg maa dog sige, at det ærede Medlems Forslag har den Fejl, at det ligner Regeringspartiets, og Regeringspartiets Forslag den Fejl, at det ligner det ærede Medlems. De gaa begge til at give Hjælp i Flæng, Hjælp

fra Kommunen, og den Strid, der er imellem de to Parter, synes egentlig at dreje sig om, i hvilket Omfang Staten skal bidrage til Hjælpen. Det Forslag, som jeg har stillet, giver derimod Hjælp efter rationelle Principper og paa en saadan Maade, at Lovens Ramme ikke brydes. Jeg tror, at det er en stor Fordel, og jeg synes derfor, det ærede Medlem skulde have vist sig saa selvforægtende at tiltræde vort Forslag.

Jeg ønsker til syvende og sidst at bede det høje Ting og særlig det ærede Udvalgs Medlemmer og den højtærede Minister at tage venligt paa Tanken om at give Tilskud til Arbejdsløhedskasserne. Jeg gentager, at det er nødvendigt at skabe en Reservefond. Jeg skal tage en historisk Parallel. Som de Herrer ville erindre, blev de Fagforeninger, der dannedes fra 1869 til 1873, i 1873—77 omtrent sprængte, fordi der indtraadte en Situation, hvor en nydannet Forsikrings- og Understøttelsesforening blev stillet overfor en saa alvorlig Opgave, at den aldeles ikke magtede den. Jeg beder Dem overveje: Kunne vi staa os ved, at Arbejdsløhedskasserne, som vi rose os af at have gennemført, skulle staa overfor Muligheden af at være sprængte, naar denne Krise er dreven over?

Martin Olsen: Det ærede Medlem mente, at den omtalte Kommission skulde arbejde saa hurtigt, at den kunde blive færdig inden næste Nedgangsperiode. Deri kan han maaske have Ret, men naar det ærede Medlem venter sig noget saa overordentligt af Kommissionen i praktisk Henseende, at vi blev i Stand til at hindre Arbejdsløshed, tror jeg, han vil blive skuffet. Af Kommissionen venter jeg mig dette, at den undersøger Forholdene, paapeger Manglerne ved Samfundets Indretning, og at den som Følge deraf søger at lede Statsarbejderne ind i et Spor, som i nogen Grad kan forhindre Arbejdsløsheden. Men hvis man derfor vil tro, at vi skulde være i Stand til at hindre Arbejdsløshed i vort Samfund, tror jeg, det vil være en beklagelig Fejltagelse.

Det ærede Medlem mente, at jeg skulde tilraade at stemme for hans Ændringsforslag ud fra den Opfattelse, at det var bedre. Jeg vil dertil sige, at jeg vil gerne have et Resultat ud af Sagen, det er mig ikke nok, at jeg stemmer for et Forslag, som ikke har ringeste Udsigt til at gaa igennem. Det er mig mere magtliggende at stemme sammen med paaan-